

Назив дела: „Роња разбојничка кћи“

Име и презиме писца: Астрид Линдгрен

Наслов рада: Одрастање девојчице Роње

Роман „Роња разбојничка кћи“ је дело Астрид Линдген која ме је одвела у чаробну шуму, пуну небичних, фантастичних бића (харпија, баука, тролови сумрака...) и људи који не постоје у мом свету. Највише су ми се допали необични гузуљци који су уствари били мирољубиви и чак су и у несрећи која их је задесила кад је Роњино стопало пропало кроз кров видели нешто лепо и искористили њен палац да направе колевку за бебу која се љуљала кад год је Роња покушала да извади своје стопало. Док сам читао књигу чинило ми се да видим чаробну шуму, реку, велики водопад, страшне разбојнике. У овој књизи описан је један потпуно другачији начин живота, који је уствари борба да се преживи, на помало непоштен начин. Књига је о животу необичне девојчице Роње јединице, изузетно вољене, окружене пажњом и бригом необичних разбојника, а посебно старог Пера. Њен осмех и веселост чинили су да и најокорелији разбојници постају мили и нежни људи. Роња је сналажљива и спретна девојчица која ужива у истраживању околине, авантурама са својим другом Бирком не бринући о опасностима које вребају. Уме да преживи и у тешким условима храбра је и неустрашива, тврдоглава и спретна.

Роња се родила једне олујне ноћи док су зле виле завијале и сметале Лувис, Роњиној мајци и Матисовој жени. Матис је био Роњин отац и вођа разбојника који је већ дуго чекао рођење детета свог наследника. Телави Пер је био најстарији разбојник и много је желео да види рођење новог вође. Родила се девојчица којој су дали име Роња, Матис је био срећан и поносан. Сви разбојници су је редом хвалили. У тренутку када се Роња родила, гром је ударио у тврђаву и поделио је на два дела. Сви разбојници су се разнежили због рођења Роње и желели су да је заштите.

У шуми је постојала још једна разбојничка банда њен предводник био је Борка. Они су имали свој део шуме и своју територију где су пљачкали. Роња није видела ништа лоше у таквом животу. Расла је међу својим разбојницима и учила од њих. Како не би по цео дан седела у тврђави тата и мама су је кад је мало порасла водили у шуму. Учили су је кога треба да се чува злих вила, харпија и Боркиних разбојника, чим је мало порасла истраживала је сама, упознавала шуму, купала се у језерцу. Једнога дана заспала је у шуми и заборавила торбицу када се вратила напали су је сиви патуљци. Имала је срећу што је наишао њен тата и спасио је. Постала је опрезнија и трудила се да се кући врати на време. Омиљена просторија и разбојника и Роње била је камена дворана ту су се сви окупљали у време доручка и вечере, а Лувис је бринула о свима и кувала за све. Увече је уз ватру Роњин отац причао разне приче, а ту је често говорио и о Боркиним разбојницима и како их сада у њиховом делу шуме прогањају војници. Роња је мислила да су њени разбојници

бољи јер су били њени пријатељи: Кврга, Шишко, Стурко, Лујко, Јуен, Чупа, Шуре, ћелави Пер... Роња је често одлазила до провалије која је настала када је гром ударио у тврђаву оне ноћи ка се она родила. Пукотина није била много широка могла је да се прескочи. Једнога дана на другој страни угледала је једног дечака њених година. Било јој је много драго због тога. Био је то Бирк Боркасон, син Борке који се са својим разбојницима уселио у другу половину тврђаве бежећи од војника. Роња се мало растужила кад је чула чији је он син и мислећи да јој је то дужност кренула је да се свађа са Бирком и надмеће у прескакању пукотине. Борка је приликом једног скока пао и Роња га је спасила тако што га је извукла својим каишем. Њен тата се страшно наљутио кад је чуо да му је Борка заузео другу половину тврђаве. Желео је да их што пре избаци одатле. Једнога јутра стражар кога је Матис поставио обавестио је Матиса да га Борка чека и да жели да разговара са њим. Сви су се састали свако са своје стране провалије ту је био и Бирк који је крадом поздравио Роњу. Матис и Борка су се много свађали, а Матис је од њега тражио да изађе из његове тврђаве.

Бирк и Роња наставили су да се друже мада су се и даље препирали и помало задиркивали. Једне вечери док су заједно лутали шумом пао је мрак и они нису приметили густу маглу која се спустила. Роња је слушала приче о опасности коју та магла носи јер су са њом долазиле виле које су певале чудну песму којом су мамиле људе. Уплашила се али то није желела да покаже Бирку који је такође био улашен и није тако добро познавао шуму па се држао за Роњин каиш да би га она извела. Ходајући Роња је чула песму која ју је све више привлачила и да није било Бирка који је чврсто држао каиш, виле би је одвукле и нико не би могао да је спаси. Тако је и њој Бирк спасао живот.

Роња је полако почела да схвата да сва храна и све што имају у тврђави некако ту стиже. Покушала је да сазна од оца шта он у ствари ради и какав је то разбојнички живот. Матис јој је рекао део истине исричао јој је нешто о пљачкама и отимању. Њен отац је више бринуо о Борки и како да га отера.

Роња је зими кроз шуму ишла скијама и била је одличан скијаш. Једнога дана скија јој се откачила и упала у кућу гузуљаца који су инче били мирољубиви, али су се сад страшно наљутили јер им је она уништила кућу. Они причају помало необично као бебе: „Засто нам је она то учинила.“ Роњи се нога баш заглавила и није могла да је извуче још су они то искористили да јој закаче бебину колевку за палац како би се беба љуљала. Роња се помало уплашила никако није успевала да извуче стопало. Ускоро су стигле и зле виле које су почеле да је гребу и чупају. Појавио се Бирк и спасио је, а она се много обрадовала и пожелела је да јој он постане брат. Од тог дана они су постали брат и сестра. Пронашли су у животу оно што им је недостајало.

Роња се разболела добила је велику температуру, Матис се много уплашио да она неће преживети. Три дана је била много болесна, а онда је оздрвила. Било јој је досадно без Бирка, волела је да лута са њим по цео дан. Није смела ништа да каже тати, а због хладноће и болести није смела да излази. Роња је отишла у подрум тврђаве истражујући стигла је до гомиле камења које се створило када је гром ударио у тврђаву на дан њеног рођења. Сваки дан је чистила мало по мало камења јер је знала да је на другој страни Бирк. После много дана и пуно ношења камења појавио се пролаз и Бирк на другој страни. Пуно су се обрадовали једно другом. Баш кад су желели да се испричају наишао је ћелави Пер који је

приметио да је нема. Како он не би открио тајну да је она отворила пролаз морала је да га што пре изведе одатле. Плашила се да би то могао да искористи њен отац и да избаци Боркине разбојнике, а онда би и Бирк морао да оде.

Сутрадан су успели да проведу више времена заједно и Роња је приметила да је Бирк много смршао и да они немају хране. Роња му је дала њен доручак мало хлеба и млека. Бирк јој је испричао како је на њиховој страни тврђаве. Било им је жао што не могу да иду у шуму. Роња је крила део хране из њихових залиха и давала је Бирку мало брашна, грашка... Није јој било драго што краде и односи храну коју је њена мајка оставила, али је тешила себе да је она ћерка разбојника и да то сме да ради. Биркова мајка је мислила да јој храну доносе дорбре виле. Бирк је био захвалан Роњи. Кад се зима заврши Лувис је волела да прави велико спремање купала је све разбојнике шишала их и купала, чистила је вашке и тврђаву. Разбојници су поново ишли у пљачку, а Роња је поново могла да лута шумом са својим братом Бирком. Наишло је крдо дивљих коња и они су пожелели да припитоме два коња и да их јашу. Ухватили су Дивљака и Битангу тако су их назвали, али дивљи коњи не воле да их јашу, воле да буду слободни и да трче. Узалуд су се трудили коњи су успевали да их збаце Роња је завршила у језеру.

Код куће је чекао бесни отац и рањени Стурко. Њега су ранили Борини разбојници кад су покушали да им преотму плен. Роња је била забринута како ће свађа очева утицати на њу и Борка, плашила се да неко не настрада. Хтела је да помири Матиса и Борку, али Матис није хтео ни да прича о томе. Роња и Бирк су наставили да се друже сваки дан.

Једнога дана после игре Бирк и Роња су се разишли увек су пазили да се одвојено врате кући како не би наљутили очеве. Матис је уловио Бирка и одлучио је да уцени Борку ако жели сина мора да напусти тврђаву. Бирка су повредили и Лувис му је очистио ране. Рано ујутру сви су отили до пукотине где је био уговорен састанак. Борка је био љут на Матиса што се служи дететом да га уцени па је обећао да ће отићи, али је Матис запретио да ће онда Бирка држати у подруму све до лета. Роња није могла да дозволи да то уради њеном најбољем пријатељу и брату. Залетела се и прескочила пукотину, Матис је одлучио да одмах врати Бирка, али је рекао да више нема дете. Кад су размењивали Бирка и Роњу, Лувис је приметила да се они значајно гледају. Матис је био страшно тужан и више није хтео да једе. Тек је после неколико дана сишао у камену дворану, али није разговарао са Роњом. Она је после пар дана видела Бирка који је одлучио да побегне од куће у Медвеђу пећину и Роња је одлучила да уради исто. Сачекала је да Лувис заспе спаковала нешто хране и отишла из тврђаве. Само је разбојницима који су били на стражи рекла да јаве Лувис да иде. Бирк је већ био у њиховом скровишту све је испланирао и понео је све неопходне ствари за преживљавање и нож. Пецали су рибе, направили су судове. Док су правили дрвене тањире затурили су нож и страшно су се посвађали. Роња је напустила Бирка, он се ускоро одљутио и кренуо је да је тражи био је страшно забринут. Нашли су се поред повређене кобиле. Кобили су спасили живот, а она им је давала млеко. Кобила се звала Леа.

Цело лето су Роња и Бирк уживали успели су да укроте и своје коње. Једнога дана један од разбојника донео је Роњи поруку од мајке и нешто хлеба. Лувис је питала када ће се вратити кући, Роња није желела да се врати иако јој је било тешко без оца није желела да се врати док јој отац не опрости. Често су ишли да се купају у реци, а у близини је био

опасан водопад. Једног дана док су се купали напале су их харпије и замало да страдају. Једва су се спасили. У пећини их је сачекала Лувис. Бирк је био љут то је она дошла није се ни поздравио, али Лувис је дошла по Роњу јел је њен отац страшно патио плакао је и дозвоа у сну. Роња није хтела да се врати док је Матис не замоли. Заспала је у мамином крилу, а она јој је отпевала „Вучију песму“ као и сваке вечери у тврђави.

Стигла је јесен и хладно време. Нажалост, знали су да ће ускоро морати да се раздвоје. Једнога дана Роња је кренула по воду и ту је угледала свога оца како плаче. Када је то видела Роња је схватила колико је тата воли и заборавила је све ружно. Отац је замолио да се врати кући. Роња није могла поново да му сломи срце. Матис је тада показао да је најбољи отац на свету иако је разбојник. Он је позвао Бирка да живи са њима. Бирк је желео да га одбије, али је схватио да би тако довео Роњу у опасност јер би она остала са њим у шуми преко зиме.

Роња и Бирк опростили су се од своје пећине, својих коња уз обећање да ће опет доћи следећег пролећа. Бирк је отишао код својих родитеља и пошто су се помирили одлучио је да остане код њих.

Матис је прихватио предлог ћелавог Пера да се споји са Борковим разбојницима, а ко ће бити вођа да се одлучи у двобоју.

Дошао је дан борбе. Победио је Матис и тако постао вођа свих разбојника. Те вечери Брк се заклео да неће бити разбојни, а ћелави Пер је испричао причу Роњи како да живе без крађе поштено.

Ћелави Пер се разболео, Лувис се бринула о њему, а Матис се страшно бринуо. Био је много стар и ипак је умро, Матис је био много тужан, а и Роња изгубили су једног члана породице. Он је Роњи испричао причу о Сребрном брду то је била њихова сигурност да никада не морају да живе од пљачке. Бирк и Роња су уз дозволу родитеља на пролеће отишли у своју пећину да уживају у свом пријатељству.

О писцу:

Ову дивну књигу написала је Astrid Anna Emilia Lindgren рођена 1907. године и живела је скоро 100 година све до 2002. године. Била је Швеђанка и један од најпопуларнијих писаца за децу. И њој су у детињству причали пуно прича, а он је још као мала девојчица одлучила да постане писац. 1944 освојила је другу награду за књигу “Britt Marie – отвара своје срце“. Најпознатија њена књига коју сам ја прочитао је „Пипи дуга чарапа“ која је следеће године победила на такмичењу. По њеним књигама снимани су филмови и играни и цртани (анимирани). Ко не чита њене књиге пропушта пуно забаве. Као и ову дивну причу о прјатељству.

Име и презиме: Матија Тодоровић

Разред: III4

Основна школа: Јован Миодроговић

Наставник: Оливера Илчић

Број телефона: 0603030923

Маил адеса: suzazivkovic@gmail.com